

Arrest

**nr. 345 414 van 23 april 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
 Koningin Astridlaan 77
 3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 april 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 maart 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CINARDO, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2025 hebben verzoekers een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Deze aanvraag werd op 27 maart 2025 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2025 werd ingediend door :

M.A. (R.R. (...))

Geboren te T. op (...)1978

+ partner: S.L. (R.R.(...)) Geboren te T. op (...)1992 + 2 minderjarige kinderen:

- M.A. (R.R. (...)), geboren te T. op (...)2018

- M.A. (R.R. (...)), geboren te T. op (...)2016

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...) 8400 OOSTENDE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Op 07.11.2022 dienden betrokkenen een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 22.03.2024 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 30.04.2024 dienden betrokkenen een tweede VIB in. Deze werd op 09.07.2024 afgesloten als zijnde onontvankelijk door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De duur van deze procedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 5 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 2 maanden voor het tweede VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen halen een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkenen kregen een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 05.04.2024 en 09.12.2024. Het principe wordt gehanteerd dat de verzoekende partij in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij alles in het werk dienden te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen, dat zij bijgevolg in de eerste plaats zelf alle stappen dienden te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven, dat de bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven dus niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar zij zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen halen aan hun land te zijn ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezden voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verklaren zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad te zullen worden in hun persoonlijke ontwikkeling. Betrokkenen leggen echter geen bewijzen voor die aantonen op welke wijze zij zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar de onveilige toestand in Georgië en halen hierbij een arrest gewezen door het Hof van Justitie in Grote Kamer dd. 17.02.2009 aan om aan te tonen dat zij geen persoonlijke vrees dienen aan te tonen maar wel een redelijke vrees. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Georgië kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke

situatie of omstandigheden. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Zij maken geenszins aannemelijk dat in hun geval sprake zou van een redelijke vrees.

Betrokkenen halen als bijzondere omstandigheid aan dat als zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst, hun integratieproces afgebroken zal worden voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet zal worden gedaan, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen wel degelijk hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Betrokkenen beweren bij een terugkeer te moeten gaan naar een land met slechtere mensenrechtensituaties dan België. Echter, betrokkenen leggen hier geen bewijzen van neer. Het is aan betrokkenen om een begin van bewijs voor te leggen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verklaren dat een terugkeer om een machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst ertoe leidt dat zij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van hun sociale bindingen met België en waarbij er geen enkele garantie is dat zij na deze termijn toestemming zullen krijgen om terug te keren naar België, laat staan dat zij opnieuw op dezelfde plaats kunnen wonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkenen beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). Betrokkenen leggen eveneens geen begin van bewijs neer om hun beweringen te ondersteunen. We merken verder op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr. 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar het land van herkomst onnodige vragen bij overheidsinstanties zou kunnen oproepen waarom verzoekers vrijwillig het land verlaten hebben om nadien terug te keren. Echter, betrokkenen leggen hier geen bewijs van voor. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien, stel dat betrokkenen gemachtigd worden voor verblijf in België – na het indienen van de aanvraag volgens de gangbare procedure – en daardoor terugkeren naar België, is het evident dat overheidsinstanties zich daar geen vragen over stellen; betrokkenen zijn in dat geval immers op een legale wijze België binnen gekomen en zouden in dat geval legaal in België verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2022, hun werkbereidheid, dat ze onmiddellijk zouden kunnen beginnen te werken, de steunverklaringen, de sterke sociale bindingen, de duurzame lokale verankering, de gevolgde lessen Nederlands) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 27 maart 2025 geeft verweerder ook bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen, die de tweede en derde beslissing uitmaken, luiden nagenoeg identiek – voor het bevel gericht aan verzoekster werd toegevoegd dat zij moet worden vergezeld door haar twee minderjarige kinderen – als volgt:

“ (...)

[en dat dient vergezeld te worden door haar 2 minderjarige kinderen:

- M.A., geboren te T. op (...)2018, nationaliteit Georgië
- M.A., geboren te T. op (...)2016, nationaliteit Georgië]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 30.04.2024, werd haar verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfsituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door het CGVS op 09.07.2024, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouder volgen.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties aangezien het voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, werpen verzoekers op:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.... "

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt; Dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht inroepen in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden. (...)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat ten eerste het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd is op grond van artikel 7, lid 1, 20 van de Wet van 15 december 1980.

Dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder geldig paspoort met geldig visum omdat zij in afwachting waren van de behandeling van hun lopende procedure.

Dat verwerende partij bovendien onvoldoende rekening houdt met het belang van het kind.

Verwerende partij stelt dat de minderjarige kinderen de administratieve status van hun ouders volgen Zij lijken hier een algemene redenering te Dit gaat voorbij aan de verplichting om een individuele en concrete beoordeling te maken van de situatie van elk kind.

Bovendien moeten nationale overheden volgens het EHRM steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. Hierbij wordt rekening gehouden met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders, (EHRM, 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland)

Dat de kinderen van verzoekers op zeer jonge leeftijd naar België zijn gekomen. Dat hun band met België dan ook niet ter discussie kan staan, net zoals de afwezigheid van hun band met Georgië.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende partij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekers en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Dat de bestreden beslissing op dit punt (het bevel om het grondgebied te verlaten) geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Ten tweede, dat de bestreden beslissing zich beperkt door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (RN. nr. 60952, 11 juli 1996, YICCL1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkenen om naar hun land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

De elementen van integratie zouden geen uitzonderlijke omstandigheid zijn en enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden. Deze integratie is echter zeer belangrijk en vormt wel degelijk een element in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid. Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoekers.

Dat de lange verblijfsduur van verzoekers in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekers niet

kan verwachten dat zij na jaren nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoekers de nadruk willen leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale banden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek mag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Dat de loutere vaststelling dat de verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor hun lange, illegale verblijf niet volstaat en dat verwerende partij eveneens dient te onderzoeken of verzoekers door toedoen van hun langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Dat in het geval dat dit onderzoek niet is gebeurd, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft beslist in arrest nr. 245 117 dd. 30/11/2020 dat dit een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht is.

De kinderen van verzoekers hebben allen een sterke integratie en sterke banden met België. De zij waren nog jong toen zij naar hier kwamen met hun ouders. Zij gaan hier naar school, hebben hier hun hobby's, hun vriendjes... Dergelijke integratie kan wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de belangen van het kind. De eenvoudige vermelding dat het in het belang van het kind zou zijn dat zij de administratieve status van hun ouders volgen, een miskennis van de gevolgen die een abrupte verwijdering uit hun dagelijks leven zou hebben.

Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Dat zij dit ook hebben aangetoond door verschillende getuigenverklaringen voor te leggen. Verzoekers hebben ook aangetoond dat zij wegwijs weten in onze Belgische economie.

Verzoekers halen bovendien aan dat zij terug zouden gaan naar een land dat toenadering zoekt tot Rusland, terwijl zij een tijdje in het Westen hebben verbleven. De integratie van hier zal onvermijdelijk een halt toegeroepen worden. Bovendien duiken er steeds meer berichten op over de inperking in Georgië van het recht op vrije meningsuiting en recht op vreedzaam vergaderen.

Bijgevolg zou het voor verzoekers én hun kinderen traumatisch zijn om na verregaande integratie en een lange verblijfsduur alsnog gedwongen terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Bovendien kan een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland jarenlang in beslag nemen. Dit kan wel een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

Verzoekers kunnen met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) hun verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen 2) hun concrete omstandigheden, onder andere hun zeer jonge kinderen, ék tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of

van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, mw., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing schendt dus artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat zowel de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot regularisatie als het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding [sic] (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006 nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.*

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers wensen te verwijzen naar arrest nr. 237 116 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 september 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' andersluidende lezing van de tweede en derde bestreden beslissing op dit vlak mist manifest feitelijke grondslag. Deze beslissingen bevatten immers ook een feitelijke motivering in het licht van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en uit de motieven blijkt tevens dat rekening werd gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing: hierin kan duidelijk meer worden gelezen dan wat verzoekers aanhalen, met name dat verweerder zich zou beperken tot de stelling dat de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers in detail toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken.

De voormelde bepalingen inzake de formele motiveringsplicht vereisen niet dat verweerder in de eerste bestreden beslissing een proportionele afweging moet maken tussen het particulier belang en het openbaar belang, waarbij aandacht moet worden besteed aan de "ongemakken" die de toepassing van de wet met zich meebrengen. Evenmin moet er een belangenafweging plaatsvinden tussen "de gevolgen en het beoogde doel". Wel moet in de motivering van de eerste bestreden beslissing tot uiting komen waarom de door

verzoekers concreet aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is in casu het geval.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet. De ruime theoretische beschouwingen inzake deze plicht die figureren in het verzoekschrift alsook de overtuiging dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd, kunnen bezwaarlijk leiden tot een andere conclusie. Het loutere aanvoelen van verzoekers dat de bestreden beslissingen onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeven en dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, maakt niet dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

De inhoudelijke kritiek die verzoekers leveren wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. Door in het verzoekschrift de draagwijdte van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” te duiden met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, tonen verzoekers niet concreet aan dat verweerder de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig is met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers leggen nergens concreet uit waar verweerder overmacht of onvoorziene omstandigheden zou vereisen in de eerste bestreden beslissing alvorens een buitengewone omstandigheid als dusdanig te aanvaarden.

2.6. Voorts zijn verzoekers van oordeel dat verweerder “*geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoekers en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen*”, maar zij concretiseren niet met welk situatie en elementen hij geen rekening heeft gehouden toen hij de bestreden beslissingen trof.

2.7. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“De overige aangehaalde elementen (een onafgebroken verblijf sinds 2022, hun werkbereidheid, dat ze onmiddellijk zouden kunnen beginnen te werken, de steunverklaringen, de sterke sociale bindingen, de duurzame lokale verankering, de gevolgde lessen Nederlands) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.8. Deze laatste overwegingen zijn deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekers tonen niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld door louter te benadrukken dat zij alhier duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en dat zij “*wegwijs weten in onze Belgische economie*”. Verzoekers gaan met hun betoog ook voorbij aan de beoordeling van verweerder, die verderop in de eerste bestreden beslissing stelt: “*Betrokkenen beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.*” Evenmin kunnen zij de in punt 2.7. geciteerde overwegingen onderuit halen door hun overtuiging te ventileren dat integratie “*echter zeer belangrijk*” is en “*wel degelijk*” een element is “*in de bepaling van het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid.*”

Evenmin wordt de geciteerde passage ontkracht door verzoekers’ overtuiging, “*Dat de lange verblijfsduur van verzoekers in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoekers niet kan verwachten dat zij na jaren nog terugkeren naar hun land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.*” Verweerder dient geen enkele garantie op terugkeer te verschaffen. De Raad stipt hierbij aan dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf die wordt ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ruime discretionaire bevoegdheid van verweerder zodat er uiteraard geen enkele garantie bestaat dat verzoekers’ aanvraag zal uitmonden in een machtiging tot verblijf. Dat dit “*jarenlang*” in beslag zou nemen, is niet meer dan een hypothetisch betoog. Het kan alleszins geen afbreuk doen aan wat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen: “*We merken verder op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur en resultaat van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerhande factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr. 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020). Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*”

Evenmin wordt aan de geciteerde passage afbreuk gedaan door verzoekers’ algemene verwijzing naar een arrest van de Raad van 29 oktober 2007, waarvan zelfs geen arrestnummer wordt gegeven. Alleszins, mocht er een arrest van die datum bestaan dat zou hebben gesteld dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettige verblijfsperiode, komt het aan verzoekers toe om aan te tonen dat hun situatie valt te vergelijken met de situatie waarop het betrokken arrest betrekking heeft, quod non in casu. Waar ze verderop in het verzoekschrift nog verwijzen naar een arrest van de Raad van juni 2020, ditmaal met arrestnummer, dat besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het

hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België en dat handelt over een vreemdeling die gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties had opgebouwd, is dit manifest niet verzoekers' situatie zodat de verwijzing naar dit arrest niet dienstig is.

Uit de hierboven geciteerde passage blijkt dat verweerder de door verzoekers ingeroepen lange verblijfsduur niet enkel en alleen niet weerhoudt omdat ze zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie. Verzoekers' andersluidende lezing met verwijzing naar een arrest van de Raad van 30 november 2020 waarbij ze bovendien niet aantonen dat hun situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling waarop het arrest betrekking had, is bijgevolg niet dienstig.

Uit de geciteerde passage blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekers aangevoerde duur van het verblijf en hun integratie en sociale bindingen. Het is niet omdat verweerder dit alles op een gemotiveerde wijze niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid, dat hij er geen rekening heeft mee gehouden.

2.9. Verzoeker werpen op dat *“De integratie van hier zal onvermijdelijk een halt toegeroepen worden”*. Hiermee tonen ze echter niet aan dat de volgende afwegingen kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn: *“Betrokkenen halen als bijzondere omstandigheid aan dat als zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst, hun integratieproces afgebroken zal worden voor lange tijd en dat dit mogelijks volledig teniet zal worden gedaan, waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou kunnen wegvallen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen wel degelijk hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.”*

2.10. Verzoekers werpen op dat onvoldoende rekening werd gehouden met het belang van het kind. Ze wijzen erop dat hun kinderen op zeer jonge leeftijd naar België zijn gekomen en *“dat hun band met België dan ook niet ter discussie kan staan, net zoals de afwezigheid van hun band met Georgië”*. Ze poneren dat ze hier naar school gaan, hier hun hobby's en hun vriendjes hebben en dat dergelijke integratie wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. De Raad ziet niet in waarom verzoekers verwachten dat verweerder hiermee rekening houdt in de bestreden beslissingen aangezien zij dit niet hebben ontwikkeld in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Sterker nog, ze hebben geen enkel argument uitgewerkt met betrekking tot hun minderjarige kinderen. Er kan van verweerder niet worden verwacht dat hij in de bestreden beslissingen een concrete en individuele beoordeling maakt over de situatie van de kinderen zonder hiervoor over de nodige elementen te beschikken. Het betoog dat verzoekers thans voeren over hun kinderen wordt overigens door geen enkel stuk ondersteund zodat niet blijkt dat er sprake is van een miskennis van de gevolgen die een *“abrupte verwijdering”* uit hun dagdagelijks leven zou hebben, nog daargelaten de vaststelling dat er geen sprake is van een gedwongen verwijdering, zoals de eerste bestreden beslissing ook al aangeeft.

2.11. Verzoekers betogen: *“Verzoekers halen bovendien aan dat zij terug zouden gaan naar een land dat toenadering zoekt tot Rusland, terwijl zij een tijdje in het Westen hebben verbleven. [...] Bovendien duiken er steeds meer berichten op over de inperking in Georgië van het recht op vrije meningsuiting en recht op vreedzaam vergaderen.”* Verzoekers hebben iets dergelijks niet ontwikkeld in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag. Zij kunnen niet dienstig huidig verzoekschrift gaan aanwenden om bijkomende buitengewone omstandigheden te gaan opwerpen of te verfijnen. Zij brengen in hun verzoekschrift niets aan dat de volgende overwegingen doet wankelen: *“Betrokkenen halen aan hun land te zijn ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezden voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)”* 3333

Betrokkenen verwijzen naar de onveilige toestand in Georgië en halen hierbij een arrest gewezen door het Hof van Justitie in Grote Kamer dd. 17.02.2009 aan om aan te tonen dat zij geen persoonlijke vrees dienen aan te tonen maar wel een redelijke vrees. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Georgië kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Zij maken geenszins aannemelijk dat in hun geval sprake zou van een redelijke vrees. (...) Betrokkenen beweren bij een terugkeer te moeten gaan naar een land met slechtere mensenrechtensituaties dan België. Echter, betrokkenen leggen hier geen bewijzen van neer. Het is aan

betrokkenen om een begin van bewijs voor te leggen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.12. Voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing werpen verzoekers op dat zij in het Rijk verblijven zonder geldig paspoort met geldig visum *“omdat zij in afwachting waren van de behandeling van hun lopende procedure”*. De Raad ziet niet in en verzoekers verduidelijken ook niet welke lopende procedure verweerder zou verhinderen om bevelen om het grondgebied te verlaten te geven op grond van de vaststelling dat zij langer in het Rijk verblijven dan de toegestane verblijfsduur. Voor zover moet worden begrepen dat verzoekers hiermee doelen op de 9 bis-procedure, heeft deze procedure geen enkele invloed op de verblijfsstatus en verhindert zij de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten dus niet

2.13. Verzoekers achten het *“traumatisch”* dat zij dienen terug te keren naar hun land van oorsprong om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, maar dit is niet meer dan een niet verder ondersteunde visie op hun eigen zaak die de bestreden beslissingen niet aan het wankelen kan brengen.

2.14. De situatie van verzoekers en hun kinderen is voorts manifest niet die van een derdelander die gehuwd is met een persoon van Nederlandse nationaliteit waarbij uit het huwelijk drie Nederlandse kinderen zijn geboren en waarbij de derdelander 16 jaar lang in Nederland vertoefd had, zodat verzoekers' verwijzing naar rechtspraak van het EHRM in de zaak Jeunesse niet dienstig is. Immers verblijft hun volledige gezin op illegale wijze in België en moeten ze allen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, zodat de familiale banden in hun geheel bewaard blijven.

2.15. De Raad besluit dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' theoretische beschouwingen over de formele en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en ook hun overtuiging dat de bestreden beslissingen niet deugen, kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.16. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpen verzoekers op:

“Schending van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Ze betogen als volgt:

“Dat verzoekers in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen hernemen inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 E.V.R.M. (...)

Dat verzoekers hun leven in België wensen verder te zetten, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art 8 EVRM, een Europees grondwettelijk principe.

Dat verzoekers reeds geruime tijd in België verblijven en veel vrienden hebben gemaakt in België.

Dat de kinderen van verzoekers wel degelijk nefaste gevolgen zouden ondervinden van een plotse terugkeer naar een land dat ze niet kennen met voor hen vreemde gewoontes en mensen. Dat dit niet in het belang van de kinderen is.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoekers.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekers. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoekers opnieuw wensen te verwijzen naar arrest nr. 237 115 dd. 18/06/2020, waarin de Raad besloot tot vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid waarbij er sprake was van een langdurig verblijf in België, een tewerkstelling en het hebben van affectieve, sociale en economische belangen in België.

Zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, ne 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoekers. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.17. Verzoekers hebben zich in hun in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet beroepen op elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM, noch op elementen die hun kinderen aanbelangen. Ze kunnen verweerder bijgevolg niet verwijten hieraan geen specifieke motieven te hebben gewijd in de eerste bestreden beslissing.

2.18. In de tweede en derde bestreden beslissing, die terugkeerbesluiten zijn en dus geen verwijderings- of uitwijzingsbesluiten, wordt een afweging gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om rekening te houden met het belang van het kind, de gezondheidssituatie en het gezins- en familieleven, quod in casu. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat de gedane afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM. Blote beweringen in die zin volstaan te dezen niet, net zo min als de betichting dat geen rekening werd gehouden met hun “*familiale toestand*” en dat de tweede en derde bestreden beslissing niet in het belang van de kinderen zijn. De Raad wijst er hierbij nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder niet verplicht om rekening te houden met het privéleven bij het treffen van een terugkeerbesluit.

2.19. Vermits verzoekers en hun kinderen allen België moeten verlaten om in Georgië een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, blijft de bestaande gezinseenheid volledig behouden. Verzoekers brengen voorts geen concrete onoverkomelijke hinderpalen aan om hun gezinsleven in Georgië verder te zetten. Verder concretiseren verzoeker nergens dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar Georgië een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Georgië uitgesloten is. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

2.20 Door opnieuw te verwijzen naar een arrest van de Raad van 18 juni 2020, dat hierboven reeds werd besproken, tonen verzoekers niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld.

2.21. Verzoekers' overtuiging dat de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht omdat ze op disproportionele, kennelijke onredelijke en onzorgvuldige wijze afbreuk doen aan hun gezins- en privéleven, noch hun theoretische beschouwingen over deze verdragsbepaling waarbij zij in fine nog andere registers opentrekken die niet nader uiteengezet worden (“*of nog andere internationale en grondwettelijke normen die superieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatie-beginsel*”) kunnen de bestreden beslissingen aan het wankelen brengen

Het tweede middel is ongegrond.

2.22. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpen verzoekers op:

“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur het redelijkheidsbeginsel.”

Ze betogen als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositiefvolkomen ontbreekt. (Rust. N° 82,301 van 20/09/1999, Rvv n° 43.735 van 25/05/2010, Rvv 28.602 van 11/06/2009, punt 23 in fine en RvV ne 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen.

Dat gelet op dit lange verblijf, hun integratie en de aangehaalde middelen van verzoekers niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar hun land om hun situatie te regulariseren.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekers.

Dat het redelijk voorkomt hen nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.23. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Betrokkenen halen een langdurig verblijf aan in België. Echter, betrokkenen kregen een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) op 05.04.2024 en 09.12.2024.”

Hieruit blijkt dat verzoekers allerminst ongemoeid werden gelaten zodat het argument om hen *“verder ongemoeid te laten”* niet opgaat.

2.24. De behandelingsduur van aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet gebonden aan enige tijdlimiet. In casu blijkt dat de behandeling van verzoekers' aanvraag alleszins slechts een tweetal maanden in beslag heeft genomen. De Raad kan bijgevolg de redenering van verzoekers *“Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoekers”* niet volgen.

2.25. Verzoekers' stelling dat het niet redelijk voorkomt om hen na jaren verblijf alsnog bevelen om het grondgebied te verlaten te betekenen, is niet meer dan hun eigen kijk op hun zaak maar hiermee tonen zij niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan bij het treffen van de bestreden beslissingen. Waar verzoekers verwijzen naar hun lang verblijf en integratie kan worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen.

2.26. De thans gevoerde beroepsprocedure heeft wettelijk gezien geen schorsende werking. Het is dus niet aan de Raad om verzoekers' vraag te gaan beoordelen om ondertussen *“gedoogd”* te worden tot de afwikkeling ervan. De Raad ziet alleszins niet in hoe dit betoog erop kan wijzen dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA